

TED & RACHELLE DEKKER

A woman's face is shown in profile, looking towards the right. The background is a misty, wooded area with bare trees. The overall color palette is muted, with a mix of greys, blues, and greens.

THRILLER

Als het kwaad door
de wereld raast,
denken zij dat
ze veilig zijn

HET RODE KOORD

1

Het was die dag behoorlijk warm in de heuvels van Tennessee. Dat herinner ik me omdat de oude vloerplanken van het petieterige kerkje met elke stap kraakten, alsof de vloer wilde zeggen: *Ik ben het spuugzat dat jullie continu over me heen lopen, stelletje vleesbalen. Ga zitten. En blijf zitten.*

Maar we konden niet stilzitten. Niet op die dag.

Ik was nog maar een kind, zes jaar oud, maar mijn herinneringen over wat er die zondag gebeurde, staan me nog erg helder voor de geest. Of misschien hebben alle verhalen die erover zijn verteld een verwrongen versie ervan in mijn geheugen geëst. Hoe dan ook, ik herinner het me nog.

Het was eind augustus, in Clarksville, een dorpje langs Route 254, in de heuvels van Knoxville. Ik zat in de derde bank, naast mijn moeder, die mijn pasgeboren broertje Lukas in haar armen hield. Vanaf het allereerste moment waarop ik zijn kleine vingertjes zag en zijn zachte gepruttel hoorde terwijl hij me onderzoekend in mijn ogen keek, droomde ik ervan om op een dag zelf een baby zoals Lukas te hebben.

Mijn oudere broer, Jamie, zat links van me heen en weer te wiebelen. Het kleine, steeds verder in verval rakende gebouwtje waarin de Holy Family Church huisde, had een nieuwe airconditioning nodig die de gemeente zich niet kon veroorloven, dus waren de ramen opengezet. Maar zonder een ochtendbriesje voelde de ruimte aan als een sauna, die de gelovigen langzaam naar het kookpunt bracht, als een soort straf voor verborgen zonden – een handige herinnering aan de hel die iedereen te wachten stond die zich niet onderwierp aan de voorschriften van een heilig God.

Het was de tiende zondag sinds de kudde van de Holy Family de profetie had ontvangen dat de aarde spoedig met grote ver-

woestingen te maken zou krijgen. We aanvaardden het woord dat aan Rose Pierce was doorgegeven allemaal als de waarheid. Ze was een vrome vrouw die van Christus en Zijn kerk hield, een toegewijde dienaar van het christendom. We hadden de profetie herhaald tot hij in ons geheugen stond gegrift en vervolgens in ons hart, wat dan ook de reden was dat geen van ons die zondag kon stilzitten.

Over drie jaar zou een enorme plaag de aarde teisteren en reinigen.

We waren een kleine gemeenschap met een zuiver geloof, de bruid van Christus, de uitverkorenen, altijd bereid om te gehoorzamen aan de onderwijzingen van rechtschapenheid uit het Woord en altijd alert op de zondige uitspattingen van deze wereld. Met haar op dat moment slechts tweeënzeventig leden, werd de Holy Family in ons dorpje door heel wat mensen gezien als een radicale, onconventionele gemeenschap aan de rand van het christelijk spectrum. *Onconventioneel*, een woord dat ik alleen maar begreep omdat mijn moeder het aan mijn broer en mij had uitgelegd nadat we haar weer ruzie hadden horen maken met pa.

Ze maakten ruzie omdat mijn vader niets moest hebben van alle angstzaaiërij, zoals hij het noemde. Billy Carter, een roodharige jongen van mijn leeftijd, noemde hem in mijn gezicht 'ongelovig' en het was duidelijk dat de rest van de kerk er hetzelfde over dacht. Ik was het gedeeltelijk met hen eens. Hoe dan ook, mijn vader ging niet meer mee naar de samenkomsten, dus was hij er niet bij op die warme zondag in augustus. Als dat wel zo was geweest, zou hij meteen in de profetie hebben geloofd die Rose had uitgesproken.

Want in een tijdsspanne van vijf zeer beangstigende minuten werd ons leven voor eens en voor altijd op z'n kop gezet.

Onze herder, Harrison Pierce, echtgenoot van Rose, had met een paar opmerkingen zijn preek ingeluid voor hij er het zwijgen toe deed en daarmee de kerk in stilte hulde, waarbij hij ons een voor een doordringend aankeek. En toen, op een vrien-

delijke, maar aangrijpende toon, had hij de profetie herhaald.

‘Omdat de wereld de heiligheid de rug heeft toegekeerd, zal de zonde van deze wereld zich binnen drie jaar in een monsterlijke vorm tegen haar keren en de verdorvenen vernietigen. Maar degenen met het ware zicht zal worden getoond wat er komende is en zij zullen worden gered van de grote razernij. Het uitverkoren overblijfsel zal een schuilplaats zoeken, afgescheiden van de wereld, en wachten tot de grond is gereinigd van alle zonden. Want dan zal zij die ogen hebben om te zien en een waakzaam geloof hebben, worden gespaard voor de vernietiging die aanstaande is. En zij zullen als de reine bruid de aarde beërven, onder de wet van een heilig God. Amen.’

‘Amen,’ herhaalden we gezamenlijk.

We geloofden allemaal dat wij degenen waren die waren uitverkoren om het ware zicht te ontvangen, maar geen van ons wist wat we dan precies zouden zien. We wisten alleen maar dat een engel met de naam Sylous aan Rose was verschenen, die haar de waarheid had geopenbaard, zodat we tot het einde toe konden volharden en als volmaakte bruid aan Christus konden worden voorgesteld.

Nadat hij de profetie had uitgesproken, wierp Harrison een blik op zijn vrouw, knikte een keer en haalde diep adem. Hij keek nerveus naar zijn kudde. ‘Geliefden, vandaag is de dag waarop we hebben gewacht. Vandaag... Vandaag zullen we allemaal ogen krijgen om te zien wat er komende is.’

Ik voelde Sylous al aankomen nog voor ik de deur achter in het kleine heiligdom zachtjes dicht hoorde gaan. Ik wist dat hij het was nog voor ik hem zag. Elk haartje op mijn lichaam stond recht overeind. Heel even kreeg ik geen zuurstof, laat staan dat ik kon omkijken.

Het was alsof mijn ziel al wist wie hij was nog voordat mijn gedachten het konden bijbenen.

Ik had een engel met vleugels en een begeleidend koor verwacht, misschien wel omdat ik nog maar zes en naïef was, maar toen ik me eindelijk samen met de rest omdraaide, leek Sylous

in niets op wat ik me ooit had voorgesteld.

Daar, helemaal achterin, stond een man die van top tot teen in het wit gekleed ging. Broek, net jasje, schoenen – allemaal smetteloos wit. Hij had een gebruinde huid die strak over een scherpe kaak lag. Hij had rode lippen en een warme glimlach, maar het was het heldere blauw van zijn ogen dat elke keer weer mijn dromen binnendreef. Schitterend en beangstigend tegelijk. Intrigerend en gevaarlijk.

Heel even vergat ik dat hij een engel was. Misschien was hij dat ook wel niet – dat wist eigenlijk niemand, zelfs Rose niet, want volgens de Bijbel konden engelen verschijnen als een man en zou je het verschil niet kunnen zien.

Niemand bewoog. Niemand durfde iets te zeggen. Alle blikken waren op de man gericht die helemaal achterin op het middenpad stond.

Rose was de eerste die neerknielde. Ik zag het vanuit mijn ooghoeken gebeuren, daar aan het einde van de kerkbank. Ze liet zich met eerbiedig gebogen hoofd op de vloer zakken. Naast het podium deed haar man met grote ogen en een bleek gezicht hetzelfde.

Zonder verdere aarzeling knielden ook wij allemaal neer. We gleden van onze zitplaatsen op onze knieën. Mijn hart bonkte in mijn keel. Mijn ogen waren strak op de engel gericht die naar ons toe was gestuurd om ons te redden. Maar opeens veranderde mijn opwinding zonder enige waarschuwing in iets anders. Angst. Mijn broer Jamie moest hetzelfde hebben gevoeld, want hij greep mijn hand en ik voelde hem beven. Ik wierp een blik op de kleine Lukas, die lekker in de stevige omarming van mijn moeder lag te slapen.

Sylous liep naar voren, zijn gladde schoenen tikkend over het krakende hout, helemaal tot aan het podium, waar Harrison geknield zat. Hij stapte het podium op en draaide zich om om ons aan te kijken, waarbij zijn blik langzaam over de kerkbanken gleed.

Op het moment dat hij mij aankeek, was ik ervan overtuigd

dat hij mijn huid van me afpelde en bij me naar binnen keek. Ik wilde mijn blik afwenden, maar dat lukte me niet. Geen van ons lukte dat.

‘De reinheid van jullie hart is opgevallen,’ begon hij. ‘Jullie zijn er klaar voor om te zien wat maar weinigen ooit hebben gezien.’ Zijn stem klonk vriendelijk, maar er lag een onmiskenbare autoriteit in. ‘Zegt de bruid ja tegen Jezus?’

‘Ja,’ fluisterde Rose vanaf de plek waar ze op haar knieën zat.

Daarna begon nog iemand te fluisteren, en toen antwoordde iedereen: ‘Ja.’

‘Dan zijn jullie er klaar voor,’ reageerde Sylous.

Een lange stilte hield ons gevangen.

‘Omdat de wereld de heiligheid de rug heeft toegekeerd, zal de zonde van deze wereld zich binnen drie jaar in een monsterlijke vorm tegen haar keren en de verdorvenen vernietigen.’

De vloer onder onze knieën begon te beven. De oude houten kerkbanken stonden te trillen op hun grondvesten en bonkten tegen de vloerplanken. Ik was verbijsterd en doodsbang, maar Sylous praatte verder alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

‘Vandaag krijgen jullie een voorproefje van de vernietiging die komende is, zodat jullie gered kunnen worden. Wanneer jullie zien wat jullie vandaag te zien krijgen, zullen jullie je afscheiden van deze wereld en op de dag van de afrekening wachten. En wanneer die komt, zullen jullie in een veilig toevluchtsoord worden gespaard, terwijl jullie wachten tot de wereld van alle zonden gereinigd zal zijn.’

Er viel stof van het plafond op mijn schouder en een van de achterste banken kwam ver genoeg los om tegen de vloer te knallen. Links van me schoot een luik los uit zijn scharnieren. Overall werden handen uitgestoken, op zoek naar houvast, omdat het erop leek dat het gebouw zou instorten.

‘Want dan zullen zij die ogen hebben om te zien en een waakzaam geloof hebben, worden gespaard voor de vernietiging die aanstaande is. En zij zullen als de reine bruid de aarde beërven, onder de wet van een heilig God.’

Bij de laatste woorden van de profetie stopte het trillen en schudden, en was het op het stof dat door de ruimte dwarrelde na stil. Mijn moeder haalde zwaar adem naast me; Jamies hand kneep zo hard in de mijne dat de afdrücken erin moesten staan. Alleen de kleine Lukas was zich van niets bewust – geen idee hoe dat kon.

‘Ik geef jullie nu ogen om te zien,’ zei Sylous.

Het geluid van een opstekende wind vulde de kerk. Het omgaf ons, van achteren naar voren en van links naar rechts. En wij zagen wat de rest van de wereld niet kon zien.

En wat we zagen, maakte ons doodsbang.

Er klonk gegil door het kerkje. Kreten om bescherming. Hier en daar werd gehuild. Het gebeurde allemaal in een oogwenk, terwijl we omringd werden door wat onmogelijk reëel kon zijn.

Mijn botten leken tegen elkaar aan te rammelen en mijn huid voelde verdoofd aan. Niemand kon ervaren wat ons die dag overkwam en toch hetzelfde blijven.

Door alle chaos heen fluisterden Sylous’ woorden door mijn gedachten.

Ik geef jullie nu ogen om te zien.

En dus zagen we.

2

Dertien jaar later

Ik haalde diep adem en begroef mijn vingers in mijn handpalmen, waarna ik bezorgd naar het smalle zilveren horloge keek dat mijn pols sierde. De wijzers hadden zich niet bewogen sinds de laatste keer dat ik erop had gekeken. Het voelde aan alsof de tijd zelf vertraagde. Jamie had er ondertussen moeten zijn. Ik keek nog eens op mijn horloge en bleef ernaar staren tot de kleine wijzer een stapje naar voren deed. Afgezien van de eenvoudige trouwring om mijn ringvinger was dit het enige sieraad dat ik verder mocht dragen.

Beide waren nieuw. Ik had ze vijf maanden eerder op mijn trouwdag gekregen. Eentje van Andrew Marks, de man die ik nu mijn echtgenoot noemde, en de andere van Rose Pierce. Het feit dat ik een cadeau van haar had gekregen, was niet zomaar iets. Rose hield van me en om die liefde hield ik van haar.

Ik overwoog vaak om het horloge veilig op mijn kamer te laten liggen, maar ik wist niet wat Rose ervan zou denken als ze me zonder het ding zag rondlopen. Haar teleurstellen was erger dan de kans lopen dat er krassen op het horloge kwamen, dus droeg ik het en lette ik goed op dat het niet zou beschadigen, zoals ik dat met alles deed. Mijn ogen, mijn verstand, mijn stem, mijn lichaam, mijn hart en mijn ziel.

En dat stelde ik nu allemaal in de waagschaal door hier te zijn.

Ik huiverde, sloot mijn ogen en wilde dat dit moment er anders had uitgezien. De woorden van Harrison Pierce die van het spreekgestoelte hadden geklonken, vulden mijn gedachten. *‘Wanneer je de overtredingen van de ander bedekt en nooit aan het licht brengt, maak je zelf deel uit van die overtredingen.’*

Dat klopte. En toch stond ik hier, maakte ik zelf deel uit van

de overtredingen van mijn broer door hem te helpen de gebiedsgrens over te steken. Ik had hem niet tot voorbij de Afzetting gevolgd – God verbiede het – maar ik maakte er absoluut deel van uit. Dus was dit dan niet gewoon een zonde die op mijn eigen conto terecht kwam?

Een meter of vijftien bij me vandaan stond een spoorwagon tegen de rand van het bos geparkeerd. We konden vanaf de verlaten rails het dorp niet zien, wat meteen ook de reden was dat Jamie me hier liet wachten. Maar nu ik naar de oude wagons keek, besepte ik wat voor risico's we namen. Jamie was altijd al koppig geweest, maar nu was hij echt zijn verstand kwijtgeraakt.

Ik hoorde links van me iets ritselen en draaide me om, in de hoop Jamie te zien. Alleen maar bomen. Het bos strekte zich in alle richtingen kilometers ver uit en beschermde de vallei waar we naartoe waren verhuisd nadat Sylous onze ogen had geopend voor de waarheid.

De grens werd gemarkeerd door een dik, rood touw dat vijftien centimeter van de grond tussen paaltjes was opgespannen. Achter dat touw blijven was een zaak van leven en dood. We kenden allemaal het verschrikkelijke gevaar dat dreigde wanneer we ons voorbij die veiligheidslijn zouden begeven. De hel. De dood. De *Fury*.

We hadden de *Fury* gezien. Op die warme zondag, dertien jaar geleden, waren onze ogen geopend en hadden we allemaal gezien hoe het komende oordeel eruit zou zien.

De woorden die we gebruikten om te beschrijven waarvan we getuige waren geweest varieerden, maar we hadden in elk geval het duister in tastbare vorm gezien. We noemden hen collectief de *Fury*, de *Razernij*, een naam die wel passend leek, omdat zij degenen waren die overbleven wanneer God Zijn beschermende hand weghaalde. Ze waren de dood zelf en die dood kon niet alleen ons verstand, maar ook ons lichaam verwoesten.

We hadden hen allemaal gezien, toen ze uit de lucht leken te exploderen, alsof ze er duizend jaar op hadden gewacht om zichzelf aan ons te tonen. Niemand kon ervaren wat wij hadden

meegemaakt zonder daar onomkeerbaar door te zijn veranderd.

Terwijl de rest van de wereld hier blind voor bleef, hadden wij het ware zicht ontvangen, zodat we het kwaad hadden kunnen zien dat de wereld kwam vernietigen, rechtstreeks uit de hel, niet te stoppen en beangstigender dan je je ooit zou kunnen voorstellen.

Drie jaar nadat we het ware zicht hadden ontvangen om het komende oordeel te kunnen aanschouwen en maar zes maanden nadat Rose ons naar de veiligheid van Haven Valley had geleid, zwermde de Fury uit over de aarde. Deze keer zagen we hen niet, maar het was donker geworden op aarde en de bliksem had rafelige scheuren in de lucht geklauwd. Knetterende donderslagen benadrukten het doordringende gehuil en gegil dat vanaf de heuvels voorbij de Afzetting hadden geklonken.

Maar wij in Haven Valley waren gespaard gebleven, zoals Sylous had beloofd.

Ze waren dus inderdaad gekomen. Geen twijfel mogelijk. En ze waren er nog steeds, achter het rode koord dat ervoor zorgde dat we veilig waren. Ze jaagden op elke afgedwalde ziel en verslonden die, en daar zouden ze mee doorgaan tot heel de aarde van hun verdorvenheid was gereinigd. Ze waren er al tien jaar, dus misschien zou de zuivering binnenkort tot een einde komen, maar nu nog niet. Niet voordat Sylous Rose had verteld dat het tijd was om de vallei te verlaten en een nieuwe, gezuiverde aarde te beërven.

En toch had Jamie de wet al overtreden en had hij door de omgeving gedwaald. En ik had hem daarbij geholpen. Waar was ik mee bezig?

Ik wierp nog een blik op mijn pols en probeerde mijn beangstigende gedachten weg te duwen. Meer van Harrisons wijsheid echode door mijn gedachten. *Iemand echt liefhebben, is die persoon ter verantwoording roepen. Zoals God ons met een hevige toorn liefheeft, moeten wij ook elkaar liefhebben.*

Ik had Jamie moeten opsluiten in zijn kamer. Of hem aan zijn bed moeten vastbinden. Ik had het in elk geval aan iemand

moeten vertellen. Maar ik kon mijn broer toch niet verraden? Dus wat moest ik?

Ik keerde het bos de rug toe, haalde diep adem en liet de lucht langzaam door mijn neus ontsnappen. ‘Wat moet ik doen, Lukas?’ fluisterde ik.

Lukas was twaalf jaar geleden overleden, vlak voor zijn eerste verjaardag, en ik had dagenlang gehuild. Wanneer ik tegen hem praatte, reageerde hij nooit, maar soms beeldde ik me in dat hij dat wel deed. Hij was mijn eigen engeltje, altijd aanwezig in mijn gedachten wanneer dingen me verwarden. Met zoveel dingen in Haven Valley om je zorgen over te maken, was hij een helder baken van onschuld, dat me troost bood. Als hij nog had geleefd, zou hij nu dertien zijn geweest, maar ik zag hem nog steeds als het schattige jongetje van één met blond haar en blauwe ogen, een veel jongere versie van Jamie.

Zijn dood had me heel hard geraakt. Jamie zei dat dat de reden was waarom ik zo door kinderen werd geobsedeerd. Hij zei dat ik weigerde om volwassen te worden en me vastklampte aan fantasieën vol onschuld. Misschien had hij wel gelijk, maar het kon me niet schelen.

‘Ik zit klem,’ fluisterde ik. ‘Ik denk dat ik een vreselijke vergissing heb begaan. Ik denk dat ik Rose heb verraden en nu zit Jamie in de problemen.’ Ik slikte. ‘Wat als hij dood is?’

‘Genade,’ fluisterde iemand rechts van me.

Ik draaide me met een ruk om en keek met grote ogen naar Jamie, die grijnzend aan de rand van het bos stond. Hij was niet veel groter dan ik, maar had bredere schouders. We waren allebei slank gebouwd, met lange ledematen en scherpe gelaatstrekken, zoals mijn moeder zou zeggen. We leken qua uiterlijk op onze vader, had ze ons verteld, iets waar we haar op haar woord voor moesten geloven, omdat geen van ons hem meer had gezien sinds we naar Haven Valley waren vertrokken. We hadden geen foto’s van hem en we mochten in huis niet over hem praten, wat ik prima vond, omdat ik hem nauwelijks meer als mijn vader beschouwde.

‘Jamie.’ Ik liet opgelucht mijn adem ontsnappen toen hij snel naar me toe kwam. Ik vergat heel even de regels en haastte me naar hem toe om hem een knuffel te geven, maar wist me in te houden. Hij merkte het en heel even stonden we elkaar zo aan te staren. Volgens de reinheidsregels was elk lichamelijk contact tussen jongens en meisjes vanaf tien jaar verboden, tenzij ze getrouwd waren.

Mijn opborrelende opluchting werd meteen gevolgd door woede. ‘Je bent laat.’

‘Maar een paar minuten,’ reageerde hij.

‘Laat!’ beet ik hem op fluisterton toe terwijl ik op mijn horloge tikte. ‘Ik was doodsbang!’

Hij aarzelde en knikte toen. ‘Het spijt me.’

Zijn schouderlange haar was niet zoals gebruikelijk samengebonden in zijn nek. Hij was net zo hoogblond als ik, maar zijn haar was veel langer. Mannen mochten hun haar laten groeien zoals ze wilden. Vrouwen boven de veertien moesten het erg kort houden – minder dan vijf centimeter lang – zodat ze niet onnodig aantrekkelijk waren voor mannen.

Schoonheid leidde tot lust. En lust was een zonde.

Eén ding was zeker: als de zonde de kans kreeg om Haven Valley binnen te komen, zou onze reinheid verloren gaan en zou Sylous’ bescherming ons zelfs hier niet kunnen redden. Dan zouden we allemaal hetzelfde lot ondergaan als de rest van de wereld. Ons doel was om zuiver te blijven terwijl we erop wachtten om het koninkrijk van de hemelen op een nieuwe aarde te beërven. Sommigen noemden die dag het ‘nieuwe millennium’.

Jamie bond snel zijn haar samen met de elastiekjes die om zijn pols zaten en wierp een blik over mijn schouder om er zeker van te zijn dat niemand ons had gezien. ‘Mijn haar was losgeraakt toen ik terug rende,’ zei hij.

‘Ben je achterna gezeten?’

‘Nee. Hoewel ik wilde dat het wel zo was.’

‘Wat bedoel je? Wil je dood, dan?’

‘Ik wil zekerheid en duidelijkheid.’

‘Je bent je verstand verloren, Jamie. Dit is een vreselijke ver-gissing!’

‘Integendeel. Zoals ik je al eerder heb verteld, heb ik mijn verstand juist terug.’

‘Dan ben je je geloof kwijtgeraakt. Hoe dan ook, dit is vreselijk gevaarlijk.’

‘Vijf keer, Grace. Ik ben vijf keer voorbij de grens geweest en elke keer ben ik iets verder gegaan, op zoek naar mijn geloof. En elke keer ben ik geen enkele Fury tegengekomen.’

‘Jamie, alsjeblieft –’

‘Deze keer ben ik helemaal tot aan de andere kant van het bos geweest, tot ik bij een open plek uitkwam. Aan de andere kant van deze berg ligt een grote stad. Wie weet wat ik daar zal vinden. Mensen, misschien – anderen die niet zijn vernietigd.’

‘Als ze niet zijn vernietigd, zal dat nog gebeuren. Je gaat niet meer!’

‘Maar wat als ik gelijk heb, Grace? Wat als de tijd is gekomen om onze erfenis op te eisen? Wat als we niet alleen zijn in deze hemel op aarde? Wat als het nú al zo ver is?’ Het licht in Jamies ogen trok mijn aandacht.

‘Rose zou het weten, als het tijd is,’ wierp ik tegen.

‘Is dat zo?’ vroeg Jamie.

Ik schudde mijn hoofd terwijl er in mijn borstholte een dikke razernij opborrelde. ‘Hoe kun je nou aan haar twijfelen? Hoe kun je aan *Sylous* twijfelen? Als je zo doorgaat, word je nog eens onze dood!’

Hij viel even stil en keek me onderzoekend aan. Er waren de afgelopen tien jaar wel meer twijfelaars in onze gemeenschap geweest, maar die waren uiteindelijk allemaal weer teruggekeerd naar de waarheid. En nu bewandelde mijn eigen broer datzelfde pad – zo vasthoudend dat ik uiteindelijk had besloten om hem te helpen zelf achter de waarheid te komen. Maar ik kon het niet meer.

‘Waarom ben ik geen Fury tegengekomen?’ vroeg hij zacht

en ik wendde mijn blik af, omdat ik mezelf die vraag ook meer dan eens had gesteld.

‘Jij twijfelt dus aan de leiding van onze herder en het bestaan van de Fury.’ Ik keek hem nu recht aan. ‘Twijfel je ook aan het bestaan van God?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Alleen aan zijn wetten?’

‘Het zijn de wetten van Sylous!’ zei hij op felle toon.

‘Gezonden door God! Is dat niet hetzelfde, broer?’

Hij stak met een woeste beweging een vinger op. ‘Vergeet niet tegen wie je het hebt! Let op je woorden!’

Ik schrok een beetje van zijn bestraffing, maar zei: ‘Dus nu gelden de wetten van Sylous opeens wel?’

‘Houd je mond!’ riep hij.

Hoe durfde hij me op mijn kop te geven na wat hij had gedaan? Het was niet goed als een vrouw een man respectloos behandelde, hetzij door haar woorden of haar daden, dus hij stond in zijn recht. Maar wie was hij om met wetten te schermen terwijl hij ze zelf overtrad? Dat wilde ik hem onder zijn neus wrijven, maar ik had al te veel wetten overtreden om die moed op te kunnen brengen.

Er verscheen een spijtige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Sorry. Ik ben gewoon een beetje uit mijn doen.’ Hij deed er even het zwijgen toe. ‘Ik heb zitten denken... Wat als er nooit monsters zijn geweest?’

‘Doe niet zo raar. We hebben ze allemaal gezien.’

‘Alleen die ene keer, dertien jaar geleden.’

‘Eén keer was genoeg voor mij,’ zei ik. ‘En we hebben ze gehoord toen God tien jaar geleden Zijn beschermende hand weghaalde. Hoe kun je nou twijfelen aan iets wat zo duidelijk is?’

‘Wat als het zich allemaal in ons hoofd heeft afgespeeld?’ drong hij aan. ‘Zoals de fabeltjes die je aan kinderen vertelt. Zoals Lukas en de fantasiewereld waarin jij elke keer verdwijnt.’

‘Hou op –’

‘Wat als Sylous het echte monster is? Wat als deze plek onze

hel is, met al zijn regeltjes en angst, en dat zich buiten deze grens alleen de echte wereld bevindt? Wat als de Fury eigenlijk goed zijn en hij de duivel is?’

Ik voelde mijn gezicht rood worden. Dit was het soort godslastering dat hem een verbanning zou opleveren! Maar hij was nog niet klaar.

‘Zelfs al bestaan ze echt,’ vervolgde hij, ‘dan hebben we geen enkel bewijs dat ze de wereld hebben overgenomen, zoals Rose beweert.’

‘Omdat we in Haven Valley wonen en door Sylous worden beschermd!’

‘O, echt? En waar is hij dan? Niemand heeft hem de laatste tien jaar gezien. We zouden ons in elk geval kunnen afvragen of de Fury niet al zijn verdwenen en we alleen maar op pad hoeven gaan om in bezit te nemen wat al van ons is.’

‘De grote beproeving is nog niet gekomen, dus we weten dat dit nog niet het einde is. Praat alsjeblieft niet als –’

‘Ja, die beruchte grote beproeving. Na al die tijd zal er een wolf in schaapskleren komen, omdat we zelfs nu onze reinheid nog niet hebben bewezen. Dat is een erg makkelijke manier

om ons angst te blijven aanjagen, Grace! Zie je dat dan niet? Als daar Fury zouden rondlopen, waarom is mij dan niks overkomen?’ Hij spreidde zijn armen. ‘Zie ik er toegetakeld uit? Waarom zou ik Sylous’ bescherming nodig hebben tegen iets wat niet bestaat? En in de tussentijd kwijnen wij weg in onze eigen persoonlijke hel. En waarom?’

‘Omdat daar het kwaad heerst,’ beet ik terug terwijl ik met een vinger in de richting van de horizon priemde. ‘Angst beschermt ons. Dat weet jij net zo goed als ik. Als je bang was, zou je niet zomaar van een klif af springen en dat is precies wat jij nu wél doet. Alsjeblieft, Jamie, ik smeeek het je.’

‘Misschien geloof ik daar wel niet meer in,’ zei hij. ‘Misschien wil ik alleen nog maar vrij zijn. Wat als we het allemaal bij het verkeerde eind hebben? En ook al is dat niet zo, dan zitten we nog steeds met de vraag wie de Fury nou eigenlijk zijn. Wat zijn

het? Hoe komt zoiets als dat zomaar opeens opdagen om dan weer tien jaar lang te verdwijnen? Ga me nou niet vertellen dat jij je dat nooit hebt afgevraagd.'

Ik haatte de gedachten die zijn vragen bij me naar boven lieten komen. Hij speelde met vuur en ik had de vreselijke vergissing begaan om met hem mee te spelen.

Ik klemde mijn kaken op elkaar en had geen zin om nog verder tegen hem in te gaan. Hij was hoe dan ook te slim voor mij. Ik was altijd al de naïeveling geweest, zoals hij zei, te kinderlijk voor mijn eigen bestwil, maar dat maakte me op dit moment niet uit. Wat wél uitmaakte, was dat we hier nog steeds in het zicht stonden. Hoe langer we hier bleven staan, hoe meer gevaar we liepen.

Jamie deed zijn mond open om weer iets te zeggen, maar ik stak mijn hand op om hem het zwijgen op te leggen, een gebaar dat ik nooit bij een andere man zou durven maken.

'We moeten gaan,' zei ik. Zonder verder nog een woord te zeggen, draaide ik me om en haastte me in de richting van de oostelijke sectie, waarvan ik wist dat daar om deze tijd geen wachters zouden zijn. Jamie kwam meteen achter me aan en hield even zijn mond.

Hoewel ons gebied niet door een muur werd omringd, werd de grens regelmatig gecontroleerd door de wachters van Haven Valley, zeven mannen die door Harrison en Rose waren uitgezocht om onze veiligheid te waarborgen. De verschillende secties van de gebiedsgrens werden op verschillende momenten van de dag gecontroleerd. En die tijden veranderden continu, om mensen te ontmoedigen om te doen wat wij nu deden. Rose bewaarde een kopietje van het schema in haar thuishok, waar ik zonder problemen kon komen omdat ik zoveel tijd in het huis van de familie Pierce doorbracht. Een van mijn rollen, vanwege mijn liefde voor kinderen, zeiden ze, was op hun drie jonge kinderen passen wanneer Rose het druk had met haar administratieve taken en het werk voor de kerk. Rose was mijn mentor.

Ik had uren en uren bij haar op kantoor gezeten, terwijl zij mij de wet uitlegde. En nu gebruikte ik die relatie om de schema's van de wachters in te zien, om ervoor te zorgen dat mijn broer de wet kon overtreden zonder dat daar consequenties aan verbonden waren.

Het was niet goed dat ik was gekomen. Ik zou dit moeten opbiechten. Dit hele gedoe bezorgde me een knoop in mijn maag.

We hielden maar twee keer halt om ervoor te zorgen dat we niet werden opgemerkt en waren zonder dat iemand het door had binnen tien minuten terug in het centrum van het dorp. Maar zelfs Jamie wist dat zijn urenlange afwezigheid, elke keer dat hij ging, uiteindelijk zou worden opgemerkt en dat hij al snel op het matje zou worden geroepen. Dit moest ophouden. Ik besloot dat hoeveel druk Jamie de volgende keer ook op me zou uitoefenen, ik hem niet nog eens zou helpen.

En misschien moest ik dit wel echt aan Rose opbiechten. Daar zou ik eens goed over moeten nadenken.

We gingen langzamer lopen toen we de steeg tussen het schoolgebouwtje, dat er zo laat in de middag verlaten bij stond, en de dorpswinkel bereikten, die elke dag om vijf uur dichtging. Ik haalde diep adem toen we bij het einde van de steeg aankwamen en de hoek om liepen, de hoofdstraat van het dorp in. Het was rustig op dit moment van de dag. De schoolkinderen waren al naar huis, alle klusjes en taken waren achter de rug en de mensen zorgden ervoor dat ze binnen waren, met de deuren en ramen potdicht, zoals de wet voorschreef.

We waren dan misschien beschermd tegen de Fury, maar dat wilde nog niet zeggen dat er geen verleidingen op de loer lagen.

Ik deed mijn best om het ongemakkelijke gevoel rond mijn middenrif te negeren terwijl we openlijk over het trottoir naar ons huis liepen, dat aan de zuidkant van het centrum stond. Een tiental gebouwen flankeerde beide zijden van de hoofdstraat. Het kleine dorpje was begin jaren tachtig door een mijnbouwbedrijf opgezet, compleet met een treinspoor ten noorden van de bebouwing, dat echter nooit was afgemaakt. Ze hadden het dorp

twintig jaar later verlaten en de meeste gebouwtjes, het spoor met een paar oude wagons en wat roestige uitrustingsstukken waren achtergelaten.

Na het bezoek van Sylous had onze gemeente het land van het mijnbouwbedrijf gekocht, de meeste huizen en gebouwtjes gerenoveerd en een aantal nieuwe huizen gebouwd. Het spoor en de treinwagons bevonden zich op ruime afstand van de bebouwing en uit het zicht.

Er was geen enkel gebouw hoger dan vier verdiepingen en ze hadden allemaal dezelfde gepotdekselde daken, met een witte rand, witte luiken en witte deuren. Eenvoudige kleuren: beige, bruin en enkele tinten blauw. Rustiek en vertrouwd.

Afgezien van de huizen, de kleine boerderij, de waterput die gevoed werd door een bron en het kerkje, was alles langs de zeshonderd meter lange, geplaveide tweebaansweg gesitueerd, die nergens begon en nergens eindigde. Het leek wel alsof het mijnbouwbedrijf een stuk had geasfalteerd en toen van gedachten was veranderd. Niet dat het voor Haven Valley ook maar iets uitmaakte. We hadden niets aan wegen. De trottoirs waren prima. Ze voorkwamen dat je schoenen onder het stof kwamen te zitten, zodat je ze niet schoon hoefde te maken...

O, nee! Mijn schoenen! Ze waren vuil! Als iemand mijn schoenen zag, zou die persoon vragen kunnen gaan stellen. En als ze vragen gingen stellen, zou ik moeten liegen. En als ik loog...

Ik kon niet zonde op zonde blijven stapelen door te liegen.

Ik had er zelfs niet eens bij stilgestaan dat ze me weleens zouden kunnen snappen door naar mijn schoenen te kijken. Wat dom. Was me dan niet geleerd om overal potentiële gevaren te zien?

Ik verplaatste mijn blik naar Jamies schoenen. Die van hem waren zelfs nog smeriger. Veel smeriger!

‘Wat?’ vroeg Jamie zacht.

‘Wat als iemand onze schoenen ziet?’ fluisterde ik.

‘Schoenen?’

‘We moeten naar huis!’ zei ik, mijn blik strak op onze bestemming gericht. Vier rijen identieke woonhuizen, enkele tientallen in totaal, bezetten de zuidkant van de vallei en boden onderdak aan de inwoners – bijna honderd inmiddels.

Jamie zei niets toen we ons tempo verhoogden. Mijn gedachten hinkten heen en weer tussen de neiging het op een lopen te zetten en de wetenschap dat dat alleen maar meer zou opvallen. Ik was schuldig. Vreselijk schuldig. En op dat moment werd ik overvallen door mijn schuldgevoelens.

Ik beet op de binnenkant van mijn lip om de tranen terug te dringen. Ik kon niet rennen. Ik kon niet huilen. Ik kon niet onder het stof komen te zitten.

Ik kon aan niets anders denken terwijl de laatste honderd meter trottoir naar de tweede rij huizen onder mijn vieze schoenen door gleed. De voordeur kwam in zicht. De deurknop lag in mijn hand. Maar op dat moment kwam er een gedachte bij me op en ik liet de deurknop weer los.

Ik draaide me om en liep de drie eenvoudige houten treden af. ‘We kunnen beter achterom gaan en onze schoenen wassen voor ma het ziet.’

Jamie snoof. ‘Weer die schoenen.’

Maar toch volgde hij me en enkele seconden later waren we bij de achterdeur, beklommen ook daar de drie houten treden en waren binnen. De opluchting stroomde door me heen op het moment dat de deur achter me dichtging.

Hoewel ik ondertussen vijf maanden getrouwd was, deelde ik nog geen huis met de man die de raad voor me had uitgekozen. Pasgetrouwde stellen mochten niet bij elkaar wonen tot de bruid zwanger was, omdat het doel van een huwelijk het stichten van een gezin was, en geen romantiek of seksuele bevrediging. Tot er sprake was van een zwangerschap, mocht de kersverse bruid alleen maar naar het huis van haar echtgenoot om aan haar huwelijkse plichten te voldoen. De regel versterkte Rose’ mening dat alle vrouwen de hoogste prioriteit moesten geven aan het baren van kinderen en het opnieuw bevolken van de

aarde. Echt, romantiek was bijna een zonde.

Alice, die achttien was, was met David getrouwd op dezelfde dag dat ik was getrouwd met Andrew, een boer en raadslid. Ze kon niet wachten om zwanger te raken en bij David in te trekken, die vierentwintig was. Ze deden hun best om hun genegenheid voor elkaar te verbergen, maar mij hielden ze niet voor de gek.

Ikzelf was blij dat ik nog steeds thuis woonde, omdat ik me niet echt tot mijn man aangetrokken voelde. Ik keek er geweldig naar uit om een baby te krijgen, maar het idee om bij Andrew in te trekken, die meer dan twee keer zo oud was als ik, bezorgde me de rillingen.

Het huis was donker en stil, hoewel ik wist dat mijn moeder hier ergens moest zijn. Ik drukte mijn hand heel even tegen de deur achter me, om mezelf in evenwicht te houden, en trok toen mijn schoenen uit.

‘Grace! Ontspan je, zusje. Je ziet nu echt spoken. Laat dat verstand van je eens wat betere verhalen verzinnen – daar ben je goed in.’

Ik wierp hem een scherpe blik toe, in de hoop dat hij ondanks de zwakke verlichting het vuur in mijn ogen kon zien. Hij had waarschijnlijk gelijk, maar het maakte me niet uit of ik wat te fel op deze situatie reageerde. Ik wilde alleen maar dat alles weer normaal zou worden, zoals het eigenlijk zou moeten zijn. Ik was niet goed in grote risico’s nemen. Ik was goed in de onschuld zelve zijn, net als de kinderen, en hun verhalen vertellen waar ze om moesten lachen.

Hij liet zijn adem ontsnappen terwijl ik me op mijn reinigingsritueel wierp. Elk huis had een schoonmaakruimte bij de achterdeur, compleet met een emmer met sop. De wet eiste dat je de buitenwereld van je afwaste voor je het huis echt binnenging.

Mijn hartslag kwam wat tot rust toen ik de bewijslast van mijn zonde wegspoelde. Zodra mijn schoenen schoon waren, pakte ik een opgevouwen doek, deed mijn sokken uit en waste

mijn blote voeten, enkels en kuiten. Omdat ik een vorm van vergeving zocht die ik niet uit het water kon halen, had ik het gevoel dat ik mijn hele lichaam moest wassen.

‘Grace,’ zei Jamie terwijl hij met een rustige beweging de doek uit mijn handen trok. ‘Genoeg.’

Onze blikken kruisten elkaar en een ademhaling lang bleven we zo staan.

‘Kinderen?’ Er klonken door kousen gedempte voetstappen in de gang en mijn moeder, Julianna, stak haar hoofd om de hoek. ‘O, zijn jullie er. Ik heb op jullie zitten wachten. Ik begon me al zorgen te maken!’

Ze knipte het peertje aan dat aan het plafond hing, waardoor we opeens werden overgoten met licht. Ze was korter dan Jamie en ik, zo’n één meter vijfenvijftig, had kort, grijzend, donkerblond haar, bezorgd staande bruine ogen en een gerimpeld gezicht dat werd omlijst door schaamte. De zorgen maakten haar tien jaar ouder dan ze in werkelijkheid was, wat haar persoonlijke tragedie onderstreepte. Dat ze ooit verliefd was geworden op een ongelovige. Dat ze te zwak was geweest om hem te bekeren. Dat ze om die zonde een kind was verloren. Ze was nu de enige alleenstaande moeder in Haven Valley.

Door haar falen was ze een schaduw geworden van wie ze ooit was geweest.

‘Wat staan jullie hier in het donker?’ wilde mijn moeder weten. ‘Gaat alles wel goed?’

Toen geen van ons beiden antwoord gaf, steeg haar stem een halve octaaf. ‘Is er iets gebeurd? Wat is er gebeurd? Vertel me alsjeblieft dat er niets is gebeurd.’

‘Mam, alstublieft,’ zei Jamie. ‘Er is niks voorgevallen. Niks aan de hand.’

‘Maar waarom zijn jullie dan zo laat?’

‘Dat is mijn schuld,’ zei Jamie. ‘Het was gewoon nog zo lekker buiten en daarom zei ik tegen Grace dat ze langzamer moest lopen. Vergeef me alstublieft.’ Dat deed hij altijd zo goed. Niemand kon haar zo snel kalmeren.

Hij legde zijn hand op haar schouder, wat was toegestaan omdat ze zijn moeder was, en wierp haar die beroemde, innemende glimlach van hem toe. ‘Vergeeft u me?’ vroeg hij nog eens.

Er speelde een flauwe glimlach om haar lippen en ze knikte.

Jamie leunde voorover en drukte een lichte kus op haar wang. ‘Goed,’ zei hij, ‘zal ik dan voor straf helpen met het eten?’

‘Je kunt de aardappels wassen en schillen.’ Daarna liet ze haar blik over zijn schouder glijden, naar de plek waar ik stond. ‘En moet jij ook niet voor straf iets voor me doen, lieverd?’ Ze stond me een beetje te plagen, maar het raakte me als een kiezelsteen tussen mijn ogen.

‘Ik moet me wassen,’ zei ik.

‘Nu?’ vroeg ze.

‘Ja, ik heb het gevoel dat ik niet schoon ben en het zou niet netjes zijn om te gaan eten zonder me te hebben gewassen.’

‘Prima,’ reageerde ze. ‘Maar schiet alsjeblieft wel op.’

Ik excuseerde me vlug, haastte me door de gang heen, rende de trap op naar de eerste verdieping en glipte de eerste deur aan mijn linkerhand door, de badkamer in die ik met mijn moeder deelde. De tweede badkamer beneden was van Jamie, dus daar durfden wij vrouwen ons niet te wagen.

In die kleine badkamer zette ik de warme kraan aan en kleedde me uit. Het duurde even voor ik alle lagen voorgeschreven kleding van me had afgepeld, stuk voor stuk natuurlijk wit. De jurk met lange mouwen die bijna tot aan mijn voeten reikte. Het dunnere ondergoed en het strakke lijfje dat elke vrouw boven de twaalf diende te dragen. Het minikorset was vijftien centimeter hoog en trok je borsten dicht tegen je lichaam aan. In eerste instantie was dat nogal oncomfortabel, maar na een tijdje wende je eraan.

Vrouwenkleding was ontworpen om het lichaam voor mannen te verbergen. We droegen wit om onze reinheid als de bruid van Jezus te symboliseren. Vlekken op je kleren waren een teken van een tanende toewijding. Maar ik was begonnen om eenvoudige patronen op mijn witte ondergoed te schil-

deren toen ik zestien was, omdat ik het miste om kleuren te dragen en omdat ik me niet kon voorstellen dat Jezus dat erg zou vinden. Niemand kon de rode en gele bloemen zien die ik had geschilderd. Ik had mezelf er zelfs van weten te overtuigen dat het net zo goed een geschenk voor Hem was als voor mij.

Maar nu ik die eenvoudige ontwerpen op mijn ondergoed zag, voelde ik me een beetje schuldig. De kleinste zonde was net zo duister als de grootste – heel wat preken waarin rijtjes Bijbelteksten werden aangehaald, hadden dat maar al te duidelijk gemaakt. Zwart was zwart. En of het nu om lust of om stof ging, zonde was zonde. En ik was ermee overdekt.

Ik stapte onder het stromende water, pakte de harde borstel, ruw maar noodzakelijk, en begon te schrobben. Mijn handen, mijn armen, mijn benen, mijn schouders, elke vierkante centimeter. Mijn huid werd helemaal roze van de irritatie en het bestraffende water.

Ik wentelde me in de verlossing van die pijn. Langzaam spoelde ik mijn zonden door het afvoerputje. Morgen zou er weer een nieuwe dag zijn.

Maar toch... toch wist ik dat Jamie en ik vanbinnen vuil waren. Schuldig. En de schuldigen moesten worden gestraft.

Lieve God, wat was er met me aan de hand?

'HET IS EEN MISVATTING OM TE DENKEN DAT ANGST JE BESCHERMT TEGEN DE DUISTERNIS. ANGST ÍS DE DUISTERNIS.'

Meer dan tien jaar geleden voorzag Grace iets wat de wereld voorgoed zou veranderen: het kwaad dat de aarde overspoelde. Sindsdien verschuilen Grace en de andere leden van haar kerk zich diep in de bossen van Tennessee. Een rood koord vormt de grens tussen hen en de buitenwereld. Zolang ze hun eigen regels blijven volgen, zullen ze veilig zijn.

Maar Grace' broer Jamie betwijfelt of de wereld achter het koord echt zo slecht is. Hij haalt Grace over om samen een kijkje te nemen. Dit is het startschot voor een reeks gevaarlijke ontwikkelingen waarvan Grace het middelpunt vormt. Plotseling zijn er overal vijanden. Maar wie is nu eigenlijk de echte vijand? En welke prijs zal Grace moeten betalen voor het achterhalen van de waarheid?

Als oudste dochter van een bestsellerauteur wist Rachelle Dekker al vroeg dat ze wilde schrijven, net als haar vader Ted Dekker. Ze heeft inmiddels verschillende YA-thrillers op haar naam staan. *Achter het rode koord* is het eerste boek dat Ted en Rachelle Dekker samen geschreven hebben.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 330

ISBN 978-9029730129

9 789029 730129